

EITHNE SHORTALL

Láska
v řadě 27

motto román

Láska v řadě 27

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Eithne Shortall
Láska v řadě 27 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EITHNE SHORTALL

Láska
v řadě 27

Praha 2018

Přeložila Dita Kelbelová

Věnováno mé babičce, kterou mám ráda

FW: Navazující e-mail: Změny v bezpečnostních pokynech

23. července v 11:11

Marsha Clarksonová, výkonná ředitelka
<m.clarkson@heathrow.co.uk>

Komu: Veškerému personálu

Děkuji všem za účast na odpolední instruktáži. Hlavní body jsou vysvětleny níže:

Přestože se naše nedávná bezpečnostní hrozba ukázala jako planý poplach, upozornila na určité slabiny v našem provozu. Po poradě s ministerstvem vnitra jsme se rozhodli zrušit veškeré samostatné odbavování, dokud nedojde k prověření našich bezpečnostních systémů.

Veškeré odbavení na všech aeroliniích bude nyní prováděno manuálně. Cestující se budou muset osobně dostavit k odbavovací přepážce s rezervačním kódem a dokladem totožnosti. K odbavovacím přepážkám byl přidělen dodatečný personál – proto není třeba obávat se nadměrné pracovní zátěže. Vedení letiště v tomto ohledu pomůže s veškerými výdaji.

Samoodbavovací přepážky byly pro tuto chvíli odstraněny a uschovány. Odbavení přes internet bude zablokováno. Bylo nám doporučeno, aby omezení zůstala v platnosti po dobu až jednoho roku. O dalších změnách budeme personál informovat.

Počínaje včerejším dnem se vracíme ke starým časům letecké dopravy, a přistoupíme k tomu s úsměvem. Berme to jako příležitost opět učinit ze zákaznického servisu základ naší práce. Budu ráda, když pro naše pasažéry uděláte vše, co bude ve vašich silách.

Marsha Clarksonová
výkonná ředitelka, vedení letiště London Heathrow

<<NA TENTO E-MAIL NEODPOVÍDEJTE>>

PRVNÍ KAPITOLA

Zákaz samostatného odbavování trval už osmý den, když se u přepážky aerolinek Aer Lingus objevila žena s hromadou zavazadel a nevědomky zahájila největší milostný příběh v životě Cory Hendricksové. Příběh o to lákavější, protože Cora nemusela být jeho hlavní hrdinkou. Poslední dobou, pokud šlo o záležitosti srdce, zvládla nanejvýš vedlejší roli.

Byl poslední červencový den a Cora pracovala u aerolinek necelý měsíc. Za odbavovací přepážkou se ještě ani nestačila rozkoukat, a na celém heathrowském letišti zavládl kvůli zavedenému zákazu chaos. Propracovávala se nekončící frontou čím dál nervóznějších pasažérů, ze všech sil předstírala, že má všechno pod kontrolou, a najednou k ní přistoupila žena ověšená zavazadly a na přepážku před ní položila malý diktafon.

„To je pro můj podcast.“ Cvakla vypínačem po straně mikrofonu a pustila všechny tašky na naleštěnou letištní podlahu. „Nebojte se. Nikdo vás neuslyší. Nahrávám tyhle věci už skoro rok a zatím mám jen tři posluchače.“ Sklopila hlavu k přečpané příruční brašně a zalovila v ní po cestovním pasu. „A jedna z nich je moje máma, i když mi tvrdí, že ne... Tady je!“

Cora si vzala pomuchlaný pas a začala údaje mladé ženy zadávat do počítače. „O čem je ten váš pořad?“

„O knihách a cestování. Vždycky jsem si říkala: ‚Trish, musíš víc cestovat a taky víc číst.‘ Takže když se se mnou rozešel přítel – což je mi už úplně fuk, neplač pro mě, Argentino –, rozhodla jsem se, že to vezmu jako šanci. Vyrazit do světa a udělat, o čem jsem vždycky jen mluvila.“

„Takže cestujete a čtete?“

„Přesně tak. A je mi jedno, jestli mě někdo poslouchá. V jednom kuse něco ztrácím a zapomínám, takže je dobré si dělat záznam. Tohle“ – poklepala na diktafon – „jsou takové vyprávěné dějiny jedné emancipované holky.“

„To zní skvěle,“ nechala se slyšet Cora a myslela to vážně. Její staré já by se do něčeho takového pustilo s chutí, jenže když se „emancipovala“ ona – abychom použili ten nejjemnější výraz z nejjemnějších –, zvolila mnohem všednější cestu a jednoduše se zhroutila.

„Čtu hromady knížek, mluvím o nich, a když za něco stojí, tak se vydám tam, kde se odehrávají. Moje show se jmenuje *S knihou kolem světa* – kdybyste chtěla být můj čtvrtý posluchač.“

„Sedadlo 27B, odletová brána B,“ informovala ji Cora, a jak ženě vracela pas s palubním lístkem uvnitř, naklonila se blíž k diktafonu. „Co je to za knížku, kvůli které letíte do Belfastu? Nějaký thriller?“

„Abych pravdu řekla, tentokrát trochu podvádím. Od té doby, co jsem začala s vysíláním, čtu *Hru o trůny*. Můj bývalý fantasy nesnášel, tak jsem se do ní pustila naschvál, ale teď ji naprosto zbožňuju! Jenže Západozemí není skutečné, a tak mě napadlo vydat se do Belfastu. Tam se natáčí seriál, takže jsem si řekla, že bych to měla vidět na vlastní oči.“

„Ani já jsem nikdy nebyla na science fiction.“

Žena se zarazila. „Je to fantasy.“

„Aha, ovšem.“

„S vědou to nemá nic společného.“

„To mi nedošlo.“

„Jsou to dva úplně jiné žánry.“

Coře se podařilo uhnout očima. „No, určitě si váš pořad poslechnu.“

„Díky!“ Žena sebrala diktafon a společně s palubním lístkem ho strčila do jedné ze svých mnoha tašek. „To budete nejspíš jediná!“

Když Cora o šest měsíců později – o šest měsíců *na den přesně* – seděla v metru, vzpomněla si, že jí ta žena okamžitě připadala něčím výjimečná. Její energie i přístup byly nakažlivé. Cora, kterou odjakživa fascinovaly životy druhých, věděla, že je na ní něco víc. A tak když jí přibližně za hodinu s bouchnutím přistála na pultu kopie *Hry o trůny* od G. R. R. Martina, naši asistentku odbavení to překvapilo jen trochu. Považovala to za znamení.

„Belfast,“ prohlásila a zvedla obočí na majitele knížky s kudrnatými vlasy. „Hádám správně?“

Mladík vypadal zaskočeně. „Takže do Severního Irsku létá hodně fanoušků *Hry o trůny*? Mělo mě napadnout, že nebudu jediný,“ poznamenal a podal Coře nezbytné doklady. „Po prvním filmu *Pána prstenů* jsem jel na Nový Zéland a hotely byly z poloviny plné britských fanoušků.“

„Vy jste jel na Nový Zéland kvůli filmu?“

„No, do Kraje jsem jet nemohl.“

Cora se na vytáhlého mladíka zadívala a někde v černi jeho roztěkaných očí do sebe všechno zapadlo. V duchu si vybavila ženu s diktafonem, nadšenou a pocuchanou, od střípců její šály až po konečky rozčepýřených vlasů. Podívala se na tohohle muže s rozpačitým úsměvem a stejně ledabylým zevnějškem. Přelétla pohledem jeho prsty – žádný snubní prsten – a ještě jednou mrkla po ohmatané bichli trůnící na přepážce. Po celé zemi je tolik letišť a smysl života konečně přišel na to její. „A povězte mi,“ pobídla ho co nejklidnějším hlasem. „Řekl byste, že *Hra o trůny* je fantasy?“

Muž vyprskl smíchy. „A má Bilbo Pytlík chlupatá chodidla?“

„No... ano?“

„No jasně že má!“

Práce na letišti nebyla pro Coru ani tak další krok v kariéře jako spíš z nouze ctnost. Vrátila se po dvou letech z Berlína, odkud utekla před vztahem, po kterém jí zbylo splasklé srdce a zkroucené vnitřnosti. Jako by ji někdo popadl a zatřásl s ní tak divoce, až se v ní všechno zpřeházelo. Vrátila se domů s představou, že by ráda pomáhala lidem, ale možnosti, které se samy nabízeły – ošetrovatelství, sociální služby, poradenství –, jí připadaly moc závažné, moc důležité a ona si nebyla jistá, jestli by to nepokazila. Usoudila, že práce pro Aer Lingus jí poskytne čas dát se dohromady a poskládat si vnitřnosti zpátky na místo.

Jak jí mohlo trvat celý týden, než uviděla, co měla přímo před sebou? Ten zákaz samoobslužného odbavování byl hotový dar z nebes: už žádné odbavování přes internet, všichni teď museli k přepážce. Jejich osud – alespoň

po těch pár hodin cestování, které trávili na letišti – byl teď v jejích rukách. A ona si mohla hrát na Amora, jak jen chtěla. Tohle bylo ono, *tohle* byla její šance pomáhat lidem.

Cora zkontrolovala plán obsazení míst letu do Belfastu a zjistila, že sedadlo 27A, hned vedle ženy s diktafonem, je stále ještě volné. Přidělila je kudrnatému mladíkovi, a když mu podávala lístek, napadla ji další otázka. „Necestujete s partnerkou nebo –“

Muž zrudl. „To bych nějakou nejdřív musel mít, ne?“

„Výtečně! Budete mít sedadlo 27A. Odletová brána B. Přeji vám příjemný let!“

Jak se časně ranní podzemka řítila předměstím jižního Londýna a občas se vynořila z temnoty tunelu do šera zimního rána, Cora bezděky pocítila radostné rozechvění. *Šťastné výročí!* Šest měsíců od chvíle, kdy její dojíždění získalo smysl. Šest měsíců od chvíle, kdy se její práce za odbavovací přepážkou na letišti Heathrow proměnila z dobře placené záplaty ve skutečné poslání.

Většina informací, které potřebovala znát o svých kandidátech na seznamování, byla k nalezení v jejich osobních údajích anebo na internetu. Na sociálních sítích jste se o lidech dozvěděli stejně jako na kterékoli seznamce. A Cořin mladší bratr Cian pro ni na oplátku za levné letenky na poslední chvíli vytvořil počítačový program, který jí umožňoval rychle vytrdit všechny pasažéry, jejichž kolonka manželského stavu hlásala „svobodný“.

Metro vjelo do stanice Heathrow a Cora vystoupila se zbývajícími cestujícími. Protáhla si záda, vyjela po eskalátoru a rozhodla se, že až se konečně ukáže slun-

ce, musí se na něm ohřát. Za stanovištěm taxíků stála lavička, na které si ráda dávala oběd a sledovala, jak si úplně cizí lidé domlouvají společnou jízdu taxíkem do města. A pak je vyprovázela pohledem a představovala si, jak asi žijí a o čem si budou po cestě povídat.

Cora vždycky měla za to, že nejlepší na cestování letadlem je to očekávání, kdo asi bude sedět vedle vás. Během čekání u odletové brány se měla ve zvyku rozhlížet a odhadovat, koho bude mít za souseda ona. Představte si, že potkáte lásku svého života deset kilometrů nad zemí. Už jen při té představě se jí podlamovala kolena. V poslední době byla ovšem v rekonvalescenci a osobně ji podobné náhody nezajímaly. Všem ostatním nicméně skýtaly nekonečné možnosti a ona je k nim teď mohla postrčit.

Místnost pro zaměstnance byla plná lidí z ranní směny, kteří si vařili kávu a sundávali vrstvy teplého oblečení. Cora nebyla venku od pěti hodin ráno, kdy nastoupila do metra na stanici Finsbury Park, ale přesto měla ruce jako led. Vždycky měla problémy s krevním oběhem. *Studené ruce, vřelé srdce*, říkával Friedrich a Cora tu myšlenku zahнала tak rychle, jak ji napadla. Zadala kód na své skříňce a otevřela plechová dvířka zrovna ve chvíli, kdy zpoza nich vykoukla Nancy a svou dokonalou tvář vytrhla Coru z její slavnostní nálady.

„Ahoj, cukroušku,“ zatrylkovala letuška s jednou rukou na dvířkách a druhou na štíhlém pase.

Nancy Mooneová nastoupila k aerolinkám ve stejné době jako Cora a čirou náhodou se z nich staly nejlepší přítelkyně. Je omyl si myslet, že si přátele vybíráte. Všechno záleží na zeměpisné vzdálenosti. Ve škole si

musíte vystačit z kamarády ze stejné spádové oblasti a vašimi pracovními přáteli se stávají ti, kdo dostanou skříňku hned vedle vás.

„No jo, Nancy,“ zamručela Cora, zula si tenisky a vklouzla do předepsané pracovní obuvi. „Jsi nějak čiperná na to, že je tak brzy ráno.“

„Ty bys byla taky, kdybys strávila víkend s mojí mámou. *Všechny mé děti se snaží o miminka. Až na to, které má dělohu.*“

„Tohle neřekla.“

„No, ne přímo. Ale myslela to tak. Koukni na moje nehty, jen se koukni. Úplně okousané.“

Nancy vždycky toužila být letuškou. Už jako malá nutila bratry, aby si sedali za sebe na schody v jejich domku v Liverpoolu, a pak jim na klín pokládala ubrousek a hrstku rozinek a zdvořile je upozorňovala, že až dojedí, mají vrátit stolky do svislé polohy. Když rodina Mooneových vyrazila na první letní dovolenou do Benidormu, tehdy dvanáctiletá Nancy požádala ženu, která jim dávala bezpečnostní instrukce, o autogram.

I kdybyste dnes sedmadvacetiletou Nancy potkali někde jinde a v civilu, stejně byste nejspíš uhádli, čím se živí. Blondátá, štíhlá a vždycky perfektně nalíčená byla jako jedna z těch děvčat ze starých reklam na leteckou dopravu.

„A jak ses měla o víkendu ty? Nějací džentlmeni v drahých oblecích? Proto ten šťastný, zasněný úsměv?“

„To těžko,“ zamumlala Cora přes sponky, které držela mezi zuby, zatímco si upravovala husté tmavé vlasy.

„Brzy budeš stará, šedivá a seschlá a pak zalituješ, že neposlouchala svou kámošku Nancy.“

„A co bych podle tebe měla dělat se svým svůdným, růžovým já uprostřed Cornwallu?“

„Bylas na svatbě! Trocha flirtování ještě nikoho nezahlavila. Musíš trénovat. Není to jako jízda na kole, víš, můžeš to zapomenout.“ Nancy, která okupovala Cořino zrcadlo, zamávala ve vzduchu kartáčkem řasenky. „Ber, nebo nech být. Věř mi, cukroušku, jde mi jen o tvoje dobro.“

Nancy patřila k ženám, kvůli nimž muži ochotně házeli sebeúctu za hlavu, ale letušku zajímal především Cořin milostný život. Jestliže se její přítelkyně rozhodla vzít za své milostné starosti všech ostatních, pak Nancy hodlala udělat totéž s těmi jejími.

„Je dobré poznávat různé lidi,“ pokračovala. „Bůh ví, že tady nikoho nepotkáš; namyšlení piloti a těch pár stevardů, no, ti se o ženy nezajímají – a je jedno, jak malá máš prsa.“ Cora se zamračila a zatahala si za sako. „Musíš vyrazit do světa.“

„A co ten pilot od britských aerolinek, se kterým ses vídala – jmenoval se Paul, ne?“

„No, to bylo něco jiného,“ odušila Nancy. „Ten byl neskutečně pěkný. A taky to byl můj první a poslední pilot. Práci a potěšení je lepší nemíchat dohromady. Copak na té svatbě nebyl vůbec nikdo?“

„No, jen nějakých sto dvacet hostů.“

„Ha ha. Ty víš, jak to myslím! Žádný chlap, který se ti líbil? Nikdo zajímavý? Řekni mi, že tam aspoň měli stůl pro nezadané.“

Byla tam spousta zajímavých lidí a v romantickém slova smyslu, ale ne tak, jak to myslela Nancy. Ne pro Coru. Svatby obecně ji moc nezajímaly. Ať už si byla se snoubenci jakkoli blízka, Cořin zájem o nevěstu a ženi-

cha mizel, jakmile zazněly svatební sliby a nevěsta hodi-la kytici. Jako dítě ztrácela zájem o postavy telenovel ve chvíli, kdy se vzaly. Jejich příběhy najednou zešedly a jejich možnosti se výrazně ztenčovaly. Ve svých osma-dvaceti se Cora podobně dívala na skutečný život. Prs-týnek na ruce a podepsané papíry znamenaly, že hra skončila – přechod do hibernace. Cora se považovala za přesvědčeného romantika, a svatby s jejich rozpisy a dlouhými měsíci plánování podle ní neměly s roman-tikou mnoho společného.

Na jedné věci se však Cora s Nancy shodly: díky stolu pro nezadané stály svatby za to. Ne proto, že by si u něj Cora mohla najít nějakého veselého chlapíka, ale protože to byl jediný stůl s možnostmi. V den věnova-ný úklidu v lidských životech představoval místo, kde se stále ještě mohlo něco přihodit.

U stolu pro nezadané z minulé soboty – nevěsta byla Cořina kamarádka z hodin historie umění na univerzitě – bylo osm kandidátů. Sedm, pokud jste nepočítali Coru. A ona samu sebe nepočítala. Byla prostředník.

Snažila se pracovat s tím, co měla. Jedné kamarád-ce ze školy u stejného stolu navrhla, že si s ní prohodí místo, aby si mohla promluvit s dvěma bratry z Wal-thamstow. Jenže ty dva nejspíš nezajímalo nic jiného než sedět s hlavami u sebe a v jednom kuse se něčemu hihňat. Další žena byla výtvarnice, jejíž výstavu nevěs-ta nedávno organizovala. „Postimpresionismus,“ svěři-la se Coře. „Zajímají mě plochy mezi barvami. Právě tam se vyjadřuje skutečná pravda.“ Cora se ji pokusila sblížit s ženichovým bratrancem, ten se ovšem projevil otravností, která spočívala v mlaskání jazykem pokaž-

dé, když zahlédl nějakou ženu, a celý večer trávil pokyvováním do rytmu *Foxy Lady* od Jimiho Hendrixe, jako by ta skladba dělala hudební doprovod jeho svatebnímu zážitku. Nakonec tak Cora svými čachry dosáhla jediné toho, že úplně zmátla číšníci a všichni zúčastnění dostali špatný hlavní chod.

„Musíš se starat taky o svůj život, Coro,“ uzavřela Nancy, když se konečně vzdala kamarádčina zrcadla.

„To mi říkáš pořád,“ odpovíděla Cora a zabouchla plechová dvířka. „Jenže to zdaleka není taková zábava.“

Ozval se zvonek ohlašující další kolo registrací u odbavovacích přepážek. Cora s Nancy vyšly z šatny, Nancy zamířila k odletové bráně a Cora k přepážkám.

„Užila sis víkend, zlato?“ zeptala se Joan a usadila se na stoličce za druhým odbavovacím pultem. Starší žena, která seděla většinu týdne vedle Cory, se právě vrátila ze své první pauzy na kouření. Aer Lingus nedovolovaly zaměstnancům opouštět své posty kvůli inhalaci nikotinu už víc než dvacet let, ovšem Joan Fergusonová si s tím zákazem lámala hlavu asi stejně jako s potvrzeními od lékaře anebo s požadavkem, aby stevardům přestala říkat „panenky na kolečkách“. Joan byla u aerolinek třiatřicet let a byla rozhodnutá pracovat až do důchodu za stejných pracovních podmínek, za nichž nastupovala.

„No, však to znáš, další svatba, další kocovina. Ale ty jsi měla výročí, Joan! Dal ti Jim něco pěkného?“ Joan po ní střelila pohledem. „Dal ti aspoň *něco*?“

Joanin manžel si u své ženy zavařil, když před dvě-

ma měsíci nastěhoval na jejich malinkatou zahradu v Hounslow hejno holubů a z Joaniny šňůry na prádlo se stal chrám ptačích výkalů. Protože oficiálně dosáhl důchodového věku, Jim musel odejít z místní sázkové kanceláře, kde pracoval celý život. Byl zničený – odtržený od koní, psů a všech zaručených tipů. Joan prohlásila, že je to jediný mužský, který má víc peněz, když nepracuje. Holuby dostal jako dárek na rozloučenou od skupinky pravidelných sázkařů, týchž kamarádů, s nimiž chodil na kvízové večery do hospody *U Husy*.

Minulý víkend značil poslední šanci, kterou Joan hodlala svému manželovi dát, aby si ji udobřil. Kdyby jí dal pěkný dárek (a kuchyňský robot od prodejce z kufru auta za *Husou* se nepočítal) a vzal ji na večeři do jedné ze dvou restaurací v Hounslow pro „zvláštní příležitost“, aniž by si při tom hrál na mučedníka, odmítal se podívat do lístku a objednal si se slovy „dejte mi to nejlevnější“, tehdy, a jedině tehdy by mu odpustila holuby i jejich výměšky. O svém ultimátu Joan přirozeně neřekla Jimovi ani slovo.

„Všechno marný,“ spustila Joan a udělala si pohodlí na stoličce. Ráda si stěžovala. Byla fatalistka a užívala si to.

„V sobotu večer mi ten blbec volá od *Husy* a ptá se, jestli bych mu mohla objednat čínu. Že je prý už na cestě domů. Chtěl sladkokyselé kuře a ať mu k tomu přihodí nějaké lupínky. A já si pořád ještě říkám, že bychom mohli jít do restaurace, sice už ne do *Il Giardino*, protože nemáme rezervaci – a je to tam stejně trochu moc nóbl a Jim si ještě nenechal spravit zuby –, ale aspoň k Alistairovi. Tak jsem šla dozadu, otevřela ty páchnoucí kotce, všechny ptáky jsem vypustila ven

a pak jsem šla k Mauře. Říkala jsem ti o ní? O té, co se dostala z rakoviny a hned nato onemocněla její sestra? No, každopádně, za tři hodiny přijdu domů a čekám, že se mi Jim omluví, nebo že bude aspoň zuřit, když přišel o ty své milované holuby, a najdu ho, jak spí na gauči, s čínou na klíně a plechovkou v ruce. Jdu ven a ty mizerné slepice –“

„Holubi.“

„Holubi. Všichni vyrovnání zpátky na hřadu a jen civí na ta otevřená vrátka.“

„Asi to budou poštovní holubi.“

„To mi v tu chvíli došlo, Coro! Šla jsem dovnitř, vzbudila ho a seřvala a pak jsem šla spát. Ráno mi udělal vajíčka s toustem. Asi to musím brát, jak to je,“ vyfoukla Joan zklamaně přes stisknuté rty a otočila se od Cory k prvnímu pasažérovi. „Tak kampak dnes letíme, drahoušku?“

Joan se s Jimem seznámila, když nastoupila k Aer Lingus. Začínala tam ve stejném roce jako Cořina matka. Byly to nejlepší kamarádky, anebo alespoň bývaly v době, kdy Cořina matka ještě pracovala u aerolinek. Poslední dobou už nikam moc nechodila.

„Jak se má Sheila?“ zeptala se Joan, jako by jí četla myšlenky, poté co odbavila prvního cestujícího s letenkou do Madridu. „Viděla jsi ji o víkendu?“

„Celý víkend jsem byla v Cornwallu, ale stavím se u ní dnes večer.“

„Musím za ní zajít taky.“

Sheila Hendricksová trávila už několikátý měsíc na klinice. Cora a její starší sestra Maeve ji navštěvovaly každý týden a Cian, který trpěl vysoce funkčním autismem a neváhal se na to odvolat pokaždé, když se

dostal do nějaké nepříjemné situace, se u ní občas stávil taky. Sheila zařídila Coře práci u Aer Lingus, což byla jedna z posledních věcí, které si plně uvědomovala. Zatahala za nitky a její dcera měla práci, zatímco ona sama začínala scházet. Cora se najednou zastyděla, že ji nenavštívila už skoro celý týden. Dnes večer za ní určitě půjde.

Zadala seznam pasažérů ranního letu do Edinburghu do bratrova počítačového programu. Bylo na něm několik mužů kolem pětadvaceti – ti byli sice příliš mladí na celoživotní vztah, ale jak doufala, zároveň dost staří, aby mu byli otevření. Několik jmen si našla na Facebooku. Profilové fotografie (selfie s přítelkyní na vrcholku kopce / před Eiffelovkou) a status „zadaný“ několik kandidátů okamžitě diskvalifikovaly.

A pak narazila na Andrewa Smalla: nezadaný, dvacet dva let, Londýňan žijící v Edinburghu. Jeho fotky ukazovaly pohledného mladého muže s hustými černými vlasy, v jehož kolonce „o mně“ stálo, že pochází ze sídliště poblíž míst, kde žila Joan, ale v současné době studuje politologii ve Skotsku. Andrew Small byl skvělá volba. Cora si byla vcelku jistá, že je to heterosexuál, avšak vždycky musela počítat s tím, že se zmýlí.

Prvních několik pasažérů bylo vcelku nezajímavých: spousta starších cestujících a jedna zbědovaná skupinka vracející se z rozlučky se svobodou. Pak k pultu přistoupila mladá žena s připraveným pasem v ruce. Cora ji rychle odhadla: punčocháče v zářivé barvě, obarvené konečky vlasů, plátěný batoh. Šance tu byla.

„Jedete za prací, nebo za zábavou?“

„Je to jen jednodenní výlet. Chci překvapit svého kluka!“

A šance byla pryč. Nevyšly ani dvě další možnosti – první proto, že dotyčná byla tak plachá, že se s Corou ani nedala do řeči, a druhá žila v Leedsu. Coře šlo o nehybnou lásku a vzdálenost musela brát v úvahu.

Potřetí se jí ale poštěstilo. Cora to poznala, jakmile ji spatřila – dokonalou neznámou pro Andrewa Smalla.

„Zdravím,“ řekla mladá žena, vysoká s rovnými vlasy, které jí padaly pod ramena, a nosem posetým pihami. Spolkla zívnutí a položila na pult svůj cestovní pas a papírek s vytištěným číslem letu.

„Pracovní, nebo soukromá cesta?“

„Ehm, pracovní,“ odpověděla dívka v tričku s názvem kapely, o které Cora v životě neslyšela, a úzkých džínách. Usmála se. „Díkybohu se vracím domů.“

Cora otevřela její pas: Rita MacDonaldová, Skotka, dvacet tři let, zcestovalá.

„Takže Rito,“ řekla, zavřela pas a vrátila ho dívce s palubním lístkem uvnitř, „máte sedadlo 27A.“

„U okna. Bezva.“

Když Rita zastrčila pas do kožené tašky přehozené přes rameno a zamířila k odletové bráně, vystřídal ji Andrew Small. Byl vyšší, než se zdálo podle fotek, a jeho vlasy byly tak tmavé, že Cora měla chuť si na ně sáhnout.

„Zdravím,“ řekl a podal Coře pas.

„Vítejte u Aer Lingus, Andrew. Sedadlo 27C, odletová brána B – užijte si let.“

Andrew se shrbeně odlouдал tím líným, širokým krokem typickým pro mladé muže. Cora osobně dávala přednost mužům s dobrým držením těla, ale teď si při-

pomněla, s úlevou a s mírným napomenutím, že tady nejde o to, co se líbí jí. A tak naše odbavovací asistentka zvedla telefon a zavolala do Airbusu A320 aerolinek Aer Lingus.

„Nancy? Všechno připraveno? Výborně. Někoho ti posílám.“

DRUHÁ KAPITOLA

LHR → EDI 8.20

Ritě MacDonalldové bylo třiadvacet a měla za sebou tři vztahy, které by se nejspíš daly popsát jako vážné. První byl Adam, kluk ze střední. Nebyl ale její první láska. Rita si totiž byla celkem jistá, že na tu teprve čeká. Adam byl však první kluk, kterého představila rodičům, první, jenž si sáhl na její prsa, a první, díky kterému poznala, jak může působit na muže. Pak přišel Aaron, její vysokoškolská láska: první a oficiální sex, první básnička napsaná jen a jen pro ni a zatím i její nejdelší vztah. A nakonec Alex: první kluk, který jí vyznal lásku, první kluk, jenž už byl mužem (bylo mu devětadvacet), a první, za nímž letěla přes celou zemi, aby se s ním rozešla, protože to odmítal vzít na vědomí, dokud mu to neřekla osobně.

Rita se podívala na palubní lístek, posunula si koženou tašku na rameni a šla dál. Když se dostala k řadě 27, našla ji prázdnou. Pečlivě tašku zapnula a nacpala ji do úložného prostoru nad sedadly. Na jednu noc v Londýně toho moc nepotřebovala. Tenhle výlet nepodnikala pro zábavu. Sedla si na místo u okénka, stáhla roletu a smotala si šálu do polštářku. Osm hodin museli kvůli Alexovi probírat konec vztahu, který trval sotva půl

roku – z něhož polovinu strávili každý v jiném městě. Ale pokud mu to mělo pomoci a ona se díky tomu nebude cítit tak provinile, pak to stálo za probdělou noc i peníze utracené za letenku. A Rita se rozhodla, že od této chvíle přidá na svůj seznam požadavků na partnery také „umí přijmout odmítnutí“, a měla by se zamyslet i nad svou tendencí vybírat si muže se jménem začínajícím na „A“.

Když Andrew Small došel k řadě 27, v sedadle u okna spala nějaká dívka. *Klikařka*, napadlo ho. Místo u okna bylo jediné, na kterém byl schopný usnout. Andrew vytáhl telefon a poslal zprávu sestře se vzkazem, že dorazil včas. Chtěl jí napsat, jakou má smůlu, že dostal sedadlo v uličce, ale rozmyslel si to. Ráda si z něj utahovala.

„*Dali tě do uličky? Ale né, Andy, copak nevědí, že máš vždycky samé jedničky?*“

Rodina mu odmítala říkat Andrew. To bylo jeho nové hipsterské jméno. Doma bude vždycky jenom Andy. Což mu nevadilo, protože teď už s nimi žít nemusel. Podařilo se mu vypadnout. Sestrám se nelíbilo, že není ověšený dětmi, a táta mu měl za zlé, že nemusí noc co noc jezdit taxíkem a uhýbat před opilci. Jeho odchod na univerzitu vzali jako osobní urážku. Děsilo je to.

Jenže on se nehodlal smířit jen tak s něčím, on to chtěl někam dotáhnout.

„Dobré ráno, pane, vítejte na palubě.“

Andrew vzhlédl a uviděl světlovlasou letuškou s širokým úsměvem a, nechtěl být neomalený, pořádnými

nárazníky. „Zdravím,“ odpověděl a přitom se pokoušel nezrudnout.

„Mohl byste do té mladé dámy štouchnout? Potřebuji, aby zvedla tu roletu, a za vteřinku už budeme ve vzduchu.“

Andrew zaváhal, ale letuška přikývla na znamení, že na své žádosti trvá. Naklonil se přes prostřední sedadlo a jemně s dívkou zatřásl. S trhnutím se probudila a Andrew ji rychle pustil. „Promiňte.“

„Dobré ráno, slečno, vítejte na palubě. Musím vás poprosit, abyste na start letadla zvedla roletu.“ Letuška ukázala na okénko a dívka roletu vytáhla. „Výtečně. A teď,“ dodala a sepjala dlaně, „mohu vám donést kávu? Je na účet podniku. Jako poděkování za vaši vstřícnost.“

„To se mi líbí,“ pochvaloval si Andrew, který od příchodu do Edinburghu začínal přicházet kávé na chuť. Jeho spolubydlicí měl perkolátor – o tom ale Andrew doma samozřejmě ani nehlesl.

„*Takže čaj už je ti málo, co? Dáváš si ke kafi taky kaviár, Andy, nebo by to kazilo to aroma?*“

„Proč ne?“ připojila se dívka na místě u okénka a potlačila zívnutí. „Teď už stejně neusnu,“ řekla Andrewovi, když letuška odešla.

„To je mi líto.“

„Vy za to nemůžete. Spaní v letadle je vždycky peklo.“

„S tím naprosto souhlasím,“ potvrdil s přikývnutím Andrew, který poprvé seděl v letadle až na univerzitě a nikdy neletěl dál než do Edinburghu.

Rita se nepovažovala za povrchní. Nikdy. Ale jak potom měla vysvětlit, že s Alexem tak zametla? Řekla mu, že se k sobě zkrátka nehodí, po mnoha stránkách: citové, sociální –

„Sexuální?“

„Ne! Jasně že ne,“ ujistila ho a nejspíš to myslela vážně. Sex s Alexem si užívala. A kdyby se na něj tehdy jednou nepodívala z toho špatného úhlu, tak by to tak možná bylo pořád. Jenže ona se podívala a nemohla zapomenout, co viděla. To malé kolečko na temeni hlavy. Odpudilo ji to natolik, že už nemělo cenu o nic se snažit, a jemně mu odstrčila hlavu stranou.

„Prostě se k sobě nehodíme,“ zopakovala onehdy večer, když seděla v jeho londýnském bytě a vyjmenovávala všechny mlhavé důvody: nehodí se k sobě citově, sociálně, mají to k sobě moc daleko... Ale nikdy svůj výčet nedovedla do konce. Neřekla mu, že hlavně se k sobě nehodí folikulárně. Že ona vlasy na temeni má, kdežto on ne.

Letuška se vrátila s kávou a Rita odpověděla na její dotazy, odkud je a co dělá. Kluk vedle ní odpověděl taky. Byl z Londýna, ale studoval v Edinburghu.

„Promiňte,“ ozvala se žena v řadě před nimi. „Dala bych si čaj.“

„V tuto chvíli obsluhujeme tuto řadu. Palubní servis bude zahájen až poté, co letadlo vzletne a ustálí se na letové hladině.“ Pak letuška mrkla na Ritu a jejího souseda. „Pro řadu 27 tu máme slabost.“

Když letuška odešla, Rita se představila.

Kluk jí podal ruku. „Já jsem Andrew.“

„Kruci!“

„Cože?“

„Ale ne, promiňte,“ vyhrkla. „To nic.“

„Co se děje? Nevypadám snad jako Andrew? O to jde? Neříkejte mi, že vypadám spíš jako Andy.“

„Ale ne, o to nejde. Jenom...“ Rita si nebyla jistá, jak to vysvětlit, aniž by se ho neúmyslně nedotkla, ale co už. Na pusy si dávala pozor celý včerejší večer. „Každý kluk, se kterým jsem kdy chodila, se jmenoval na A. Přitahuju je jako magnet.“

Andrew ani nemrkl. „A kolik kluků to bylo?“

„Tři.“

„Tři? Kolik vám je?“

„Dvacet tři. Proč? Je to moc? Naznačujete, že jsem coura?“ Chtěla dodat, že spala jen se dvěma z nich a nemilovala ani jednoho, ale proč by měla něco vysvětlovat? Jestli si myslel, že...

„Ježiši, to ne. To bych nikdy – ne! Jste moc sympatická,“ řekl a zdálo se, že to myslí vážně. „Tři je tak akorát.“

Tam, odkud Andrew pocházel, se s děvčaty nechodilo. Kluci s nimi spali, a když je přivedli do jiného stavu, tak si je třeba vzali, ale nic moc mezi tím. Obě jeho sestry otěhotněly rok po ukončení střední školy. Rebecca se vdala, ale Janine nikdy neprozradila, kdo je otcem dítěte. „Nejsem žádný podrazák,“ křičela na jejich tátu. „Neprásknu ho.“ A všichni se s tím odůvodněním jednoduše smířili.

Zpočátku se Andrew cítil provinile kvůli tomu, že odešel na univerzitu a za grantové peníze létal každý víkend domů, poflakoval se se svými kamarády, staral

se o děti svých sester a navážel se do všech těch blbů a idiotů, které potkal v Edinburghu. A to všechny doma nejspíš trochu uklidnilo, protože chtěli, aby Andrew zůstal jako oni.

V den, kdy odmaturoval s vyznamenáním, se pohádal se svým tátou. „Takže teď už jsi velký chlap, Andy?“ rýpl si do něj táta, a když mu Andy vyčetl, že je jen závistivý mizera, hodil po něm zapékací mísu. Nejspíš se to muselo stát, jejich dům byl na dva muže moc malý. Teď už se tolik neštěkali a poslední víkend proběhl spíš v duchu mlčení a uštěpačných poznámek.

„Takže, Andy, co děláš celé dny? Čteš a filozofuješ? To je moc pěkná práce, jestli nějakou takovou najdeš.“

„Práce? Tu by Andy nepoznal, ani kdyby ho praštila do nosu.“

Andy si dřív říkal, že je to jejich volba – že jeho sestry i kamarádi se sami rozhodli zůstat doma, žít na stejném zaplivaném sídlišti, kde vyrostli, a každý víkend nebo i častěji chodit do stejné hospody. Ale někde v hloubi duše věděl, že to žádná volba není; že prostě neměli na výběr. Takže když mu nabídli finanční podporu na studium politologie v Edinburghu, vůbec se nerozmýšlel.

„Jste první v rodině, kdo šel na univerzitu?“ zeptala se Rita, která vypadala, jako by hrála v kapele, psala básně nebo něco podobného. „Musejí na vás být hrdí.“

„Víc by se jim líbilo, kdybych žil z dávek. A to je bohužel pravda.“

„Ale vždyť jste získal stipendium, a navíc hned v prváku! Vysoká škola stojí balík. Musíte být strašně chytrý. Být na vašem místě, chlubila bych se tím v jednom kuse.“

„Já o tom doma moc nemluvím.“

„No, já myslím, že je to úžasné.“

„Vážně?“ Andrew se neubráníl úsměvu. Teď nebyli doma. Nebyli nikde. Byli ve vzduchu. „Mně to taky připadá celkem parádní.“

Zazvonil telefon.

„Přepojte mi to,“ řekla Nancy Mooneová a strčila si sluchátko mezi bradu a rameno, protože rukama zrovna strkala do mikrovlnky balený opečený sendvič, který si objednala žena z řady 29.

Letový dispečer, kterému se Nancy líbila, a tak jí dovoľoval přijímat hovory z Heathrow během letu, zmizel z linky a nahradila ho Cora.

„Jak to jde?“

„Ujde to, cukroušku. Nejdřív jsem si říkala, že z toho nic nebude, protože ta holka chtěla spát, ale pak jsem se do toho vložila s klasickou –“

„Kávou na náš účet?“

„Zafungovalo to perfektně!“ Když šlo o rozprouďení konverzace v řadě 27, bezplatné pití využívala Nancy nejčastěji. Sice obecně zabíral lépe alkohol, jenže to záleželo na šéfovi palubního personálu a nemohla ho nabízet v osm hodin ráno. Koneckonců se snažily být nenápadné. „Dali se spolu do hovoru.“

„A teď?“ zapraskal ve sluchátku Cořin hlas. „Pořád si povídají?“

„No, v řadě 18 začala vyvádět ta parta chlapů na rozlučce se svobodou, takže jsem se musela věnovat jim. A povím ti, že řadě 18 rozhodně pozornost věnovat nechci. V první řadě sedí ten plešatý chlapík ze *Hry o trůny* a ještě jsem se nedostala za nouzový východ.“

„No tak, Nancy. Chci vědět podrobnosti!“

„Vydrž, půjdu to zkontrolovat.“

Nancy nechala sluchátko viset ve vzduchu a vytáhla sendvič se šunkou a sýrem z mikrovlnky, jejíž dvířka nechala dokořán. Prošla uličkou, přímo kolem hladové ženy na sedadle 29E, a zastavila se u řady 27. Mladík zrovna vyprávěl něco o své rodině a dívka horlivě přikyvovala.

„Šunkový toustík?“

Dvojice k ní vzhlédla. Nancy se líbilo, jak jsou oba vysocí. „Ne? Promiňte. Tak to bude pro někoho jiného.“

Obrátila se na nízkých podpatcích, sendvič doručila do řady 29, aniž se tam zastavila, a zachytila sluchátko, zrovna když se zhouplo nahoru.

„Další úspěch, Coro!“

„Vážně? Nebyla jsem si jistá, jestli ta holka bude mít energii pouštět se do hovoru...“

„Jak vidíš, tak měla. A on jí něco strašně vážně vykládal. Na tyhle závažné hovory mají mladí patent.“

Z řady 18 se ozvalo několik cinknutí. Nancy se narovнала a zakroužila rameny.

„Musím běžet, cukroušku. Ta parta je zase na nohou.“

„Pocit viny,“ řekl Andrew.

Rita přikývla. „Ten je úplně nejhorší.“

Probrali edinburské party a dojíždění, a než letadlo začalo klesat k přistání, Rita už Andrewovi vysvětlila, proč na necelých dvanáct hodin letěla do Londýna. A to je dovedlo rovnou k pocitu viny. Málo vlasů, velká

vzdálenost nebo to, že ji to prostě nebavilo; bylo jedno, jaký k tomu měla důvod, jednoduše to chtěla ukončit. Ale pocit viny ji přinutil zaplatit devadesát babek za zpáteční letenku, a to jen proto, aby jí Alex mohl říct osobně, jak je příšerná.

„Cítila jsem se provinile, i když jsem věděla, že bych neměla,“ řekla. „Jenom nesnáším, když mám pocit, že jsem se možná zachovala špatně. A pak je mi mizerně z toho, že si tak připadám.“

„To znám, Rito,“ ujistil ji Andrew a ona ucítila zachvění, jak její jméno poprvé zaznělo z jeho rtů. „Já se první dva roky snažil nesnášet školu, protože kdybych ji měl rád, bylo by to, jako bych všechny doma zrazoval.“

„A co se stalo?“ zajímalo ji.

„Jezdím domu mnohem míň.“

„To je drsné.“

„To máte teda pravdu.“

Byl chytrý, ale ne namyšlený, a věřil si, jako by si byl jistý tím, kdo je a tak vůbec, a navíc se jí líbila jeho chůze. Vykračoval si jako pravý Londýňan.

„Pocit viny může být dobrá věc,“ nadhodila. „Někdy nás přinutí udělat, co je správné.“

„Jako třeba co?“

„Třeba když lidi sbírají hovínka po svých psech. Dělají to, aby si nepřipadali provinile.“

„To sotva! Dělají to, protože se na ně díváte. Kdyby kolem nikdo nebyl, ani by je nenapadlo je sebrat. To je veřejné mínění, ne pocit viny. Jako když jdu na nějaký veřejný záchod a umyju si ruce. Jenom proto, že je tam nějaký jinej týpek, kterej mě sleduje a posuzuje. Když jsem tam sám, tak to nedělám.“

„Fuj, to je odporný.“

„Proč?“ Andrew se taky rozesmál. „Jsou to jenom chcanky!“

Rita znechuceně nakrčila nos, ale ve skutečnosti si nemyslela, že je to odporné. Myslela jedině na to, jak se jí Andrew líbí.

Zeptala se ho, jaké kapely poslouchá, a Andrew vyjmenoval několik písniček, které někde zaslechl, ale spíš mu to bylo jedno. Byla to otázka, kterou na škole slychal často: „Jaká muzika tě bere?“ Lidi ji ale pokládali jen proto, aby si člověka zařadili. Bylo to stejné jako na střední. Až na to, že v Edinburghu se ho aspoň nikdo neptal, jakému fandí týmu.

„Většinou poslouchám stanice s mluveným slovem,“ řekl.

„Jaké třeba?“

„Třeba Radio 4.“ Další věc, k níž by se doma nepřiznal.

„Páni,“ vydechla Rita. „To je paráda.“

Většinu toho, co věděl o ženách, se Andrew naučil na sídlišti a žádná si nikdy nestěžovala. Celkem si věřil, pokud šlo o sex. A dobře líbal; na to byl hrdý už od svých dvanácti, kdy mu děvčata z ulice řekla, že je mezi svými kámoši jediný, kdo nelíbá jako pračka zaseknutá při ždímání. Když jste ale vyrůstali v prostředí, kde randění prakticky neexistovalo, problém byl, že jste neměli tušení, jak pozvat holku na rande.

Skupinka oslavující rozlučku se svobodou byla vzhůru a zpěvem se domáhala večere – nebo aspoň něčeho k pití. Jeden si všiml Nancyina jména na jmenovce a všichni se tím ohromně bavili.

„*Udělám cokoli, má drahá, cokoli...*“ zpíval jeden.

„No tak, Nancy!“ volal jiný.

„*Pro tebe třeba i nabiju Billovi.*“

Nancy jim zdvořile vysvětlila, že je devět hodin ráno, a alkohol se tudíž během letu podávat nebude, a odešla. Za každých okolností se chovala profesionálně, ale moc dobře věděla, kde končí zdvořilost. „Prosím, madam!“ křičeli za ní. „Já chci ještě!“

Nancy se líbilo, že se jmenuje jako hrdinka z muzikálu *Oliver!*. Vzpomínala si, jak ho ve svých nácti viděla v kině Empire a hlavní hrdinka jí připadala naprosto úžasná. Obvykle lidem říkala, že se jmenuje právě po Nancy Sykesové. Bylo to mnohem zajímavější než jmenovat se po babičce Mooneové. A teď to nebylo poprvé, kdy jí někdo zpíval tuhle písničku – *Udělám cokoli, drahá, cokoli* –, jenom s tím rozdílem, že naposledy to bylo v pěkné chatě v Cotswoldsu a dotyčný pěvec přitom stál u nohou postele a otevíral lahev růžového vína.

Kolem Cořiny dvojice prošla těsně před přistáním. Nancy milovala, když se v řadě 27 poštěstilo. Došla do zadního prostoru pro personál a postavila se mírně napravo, aby je mohla sledovat při vystupování. Snažila se zapamatovat si každý detail, aby mohla všechno převyprávět Coře.

Jen málokdy narazíte na někoho, kdo je skutečně jiný než ostatní. Většina lidí ve vašem životě je stejná jako vy. Právě tohle napadlo Ritu, když přistáli na edinburském letišti. Protože to tak je, všichni si myslíme, jací jsme podivíni a samorosti nebo co, ale stejně pak chodíme na stejné akce a do stejných hospod jako všichni ostatní podivíni a samorosti, kteří uvažují jako my. Ale když Andrew prohlásil, že se mu líbí Drake – který byl na Ritin vkus moc mainstreamový –, pomyslela si, *tenhle kluk je vážně třída*. A navíc se nemohla vynadívat na jeho vlasy.

Když letadlo zastavilo, blondatá letuška, která jim donesla kávu zdarma, prošla kolem jejich řady.

Z interkomu se praskavě ozvalo: *disarm doors and cross-check*.

„Takže, pozvete mě na rande, nebo ne?“ zeptala se a předstírala, že zápolí s pásem, aby se na něj nemusela podívat.

„To znamená, že byste chtěla?“

„No, měla jsem dojem, že jste do mě blázen,“ pokusila o stejně sebevědomý tón, jako byl ten jeho.

„Jo,“ utrousil s úsměvem a Rita si nebyla jistá, jestli je to otázka, nebo souhlas. Zvedli se ze sedadel. „Chtěl jsem vás pozvat na rande.“

„Ale chtěl jste, aby to bylo napínavější?“

„Myslel jsem, že byste mohla váhat. Když se jmenuju Andrew.“

„Sakra, na to jsem zapomněla. To hrozné A.“

„Někteří kamarádi mi říkají příjmením, jestli to pro vás bude lepší.“ Vytáhl za zadní kapsy kalhot pas a podal jí ho. Rita vyprskla smíchy.

„To je v pohodě, Andrewe Smalle,“ řekla a pas mu

vrátila. „Zůstaneme u vašeho křestního jména a uvidíme, jak se to vyvine.“

Šinuli se uličkou, Rita obdivovala jeho široká ramena a přitom se snažila, aby se neusmívala od ucha k uchu. Když došli k zadnímu východu z letadla, stála tam blondá letuška a sledovala je s úsměvem svých dokonale bílých zubů mezi dokonale namalovanými rty. „Doufám, že vás dnešní let oba dovezl tam, kde jste si přáli být,“ řekla jim.

A jak Rita vykročila na schůdky a do osvěžujícího edinburského vzduchu, přísahala by, že zaslechla, jak za ní letuška zavýskla.

TŘETÍ KAPITOLA

Cora si ráda říkala, že když dává lidi dohromady, snoubí se v tom její nejlepší vlastnosti: představitivost, smysl pro romantiku, zájem o druhé. Pravda, mohli jste na to pohlížet jako na zábavu jedné všetečky, ale z toho ji ještě nikdo nenařkl. Aspoň ne přímo.

První dvojici seznámila jako teenagerka ve svém pokojíku na tichém londýnském předměstí v Kew. Bylo to krátce poté, co se její rodiče odloučili. Sheila Hendricksová (za svobodna O'Reillyová) se do Londýna přistěhovala z Irska poté, co dokončila střední školu a získala místo na heathrowské pobočce Aer Lingus. Měla v plánu pobýt tam několik let a pak se vrátit domů, ale potom se seznámila s Cořiným otcem, rodilým Londýňanem, a Anglie se stala jejím trvalým bydlištěm, pokud ne domovem.

Poté, co strávila celý svůj dospělý život s manželem, který jí její zeměpisný kompromis oplácel nevěrou, Sheila Hendricksová zuřila. Uvažovala, že odveze Maeve, Coru a Ciana zpátky do Irska, a proto si ponechala manželovo příjmení: proslýchalo se totiž, že na dublinském letišti posílají svobodné matky pracovat do ztrát a nálezů v suterénu. Nakonec se ale Sheila spokojila s tím, že manžela vyhodila z jejich londýnského domu a nechala předělat všechny pokoje. Následovaly týdny zuřivého stěhování a malování, které Cořina matka doprovázela

vlastní verzi známé písničky od Peggy Leeové *Vymaluj mu cestu od svých dveří*.

Cora dostala volnou ruku „vyjádřit samu sebe“ ve výzdobě vlastního pokoje a ve svých patnácti letech k tomu přistoupila zodpovědně. Strop, stěny, radiátor i zadní stranu dveří vymalovala sytým odstínem fialové. A příští ráno, když barva zaschla, seděla na podlaze uprostřed pokoje a plakala. Následujících několik let spala uvnitř obřího grepu. Ale když se do pokoje vrátil nábytek a na postel se navršily vlněné přehozy, útok na smysly polevil. Někdejší plakáty chlapeckých kapel nahradily reprodukce obrazů. Na čestné místo přišla zarámovaná kopie *Ofélie* od sira Johna Everetta Millaise – tentýž obraz, který od té doby visel v každé Cořině ložnici. Výjev tmavovlasé ženy zničené žalem, ležící v mělkém potoce, byl to nejromantičtější, co si Cora uměla představit. V patnácti letech očekávala, nebo doufala, že právě takhle bude lásku jednoho dne prožívat. Sheila její fascinaci tím obrazem nikdy nechápala.

„Vždyť je to tak smutné,“ řekla Coře, když stála ve dveřích po dokončení úprav. „Nechtěla by ses radši dívat na nějakou hrdinku? Na někoho, kdo není mrtvola? Třeba na Johanku z Arku?“

„Mami, Johanku z Arku upálili na hranici, když jí bylo jednadvacet.“

„Tak nějakou jinou hrdinku. Třeba tu, co si psala deník na půdě?“

Nové knihovny zdobil výbor z díla Williama Shakespeara, několik básnických sbírek Sylvie Plathové a *Dublinané* Jamese Joyce. Nové knihy se daly poznat podle hladkých hřbetů, ale i u těch bylo jen otázkou času, kdy používáním popraskají.

Tahle výzdoba – doplněná dobrovolnou uniformou v podobě trička s fotkou Che Guevary a obojku vytvořeného z černé tkaničky – vystihovala ženu, jíž se Cora chtěla stát. Ráda si představovala samu sebe na univerzitě, v útulném pokojíku plném malých pláten, která sama namalovala, vlasy jako dráty pěkně uhlazené, vážní chlapci by k ní chodili na čaj v naději, že se do nich zamiluje, a víkendy by trávila na protestních akcích a pochodech, kde by všichni jen hořeli zápalem pro věc. Nebyla si jistá, za jakou věc by přesně bojovala, ale věděla, že možností je habaděj. Byla rozhodnutá stát se idealistkou ochotnou zapojit se do dění; romantičkou, které záleží na druhých.

Toho dne, kdy Cora dala dohromady svou první dvojici, seděla na nově vyzdobené posteli a listovala ve fotoalbu z loňského tábora s výukou němčiny, na který se ten rok měla vrátit. A tentokrát s ní měla jet i její nejlepší kamarádka Roisin.

„Věděla jsi, že jméno Ofélie neexistovalo, dokud ho nevymyslel Shakespeare?“ říkala zrovna Roisin, která seděla na podlaze a prohlížela si Cořinu skromnou, nicméně rozrůstající se sbírku CD. „Vymyslel spoustu slov: závislost, atentát, bulva.“ Cora nedávno objevila, čím vším slavný bard přispěl do anglického jazyka, a pro tuhle chvíli to byla její nejoblíbenější informace. Roisin o ni jevila podstatně menší zájem.

„Máš jejich první album?“ zeptala se a zvedla CD od White Stripes. Roisin Kellyová přibyla do školy vloni. Přestěhovala se do Kew z Dublinu (Sheila byla nadšená, když slyšela o dceřině „kamarádce z Irská“) a na přitažlivosti jí dodávala skutečnost, že vlastnila CD přehrávač. Vypalovat cédéčka najednou nebylo in a všichni prohra-

bovali sbírky svých rodičů schované po půdách. Roisin věděla o hudbě víc než kdokoli jiný ve škole. Považovala se za znalkyni Boba Dylana, fanyнку Cure a obdivovatelku Strokes. Byla hotový hudební maniak.

„První? Jo, to už mám dávno,“ utrousila Cora. „Asi bude dole.“ V duchu si předsevzala, že musí zjistit, jak se debutové album White Stripes jmenuje, a při nejbližší příležitosti si ho koupit. Vytvořit si hudební sbírku byla dřina. V jednom kuse vycházelo něco nového, těch starých věcí byla hromada a Cora přitom všem musela vyjít s penězi, které si vydělala hlídáním dětí o sobotních večerech.

Sklouzla na podlahu vedle Roisin a položila si fotoalbum na koleno. „Co si o něm myslíš? A ty vlasy ignoruj.“ Ukázala na usměvavého kluka v tričku s podpisem kamarádů, který si na poslední den tábora zesvětlil vlasy nagelované do bodlin.

„Není to můj typ,“ odušila Roisin. To bylo poprvé, kdy Cora od Roisin slyšela, že má nějaký typ.

Prolistovaly zbytek alba s Cořiným komentářem ke každé fotce, až se Roisin zastavila na předposlední stránce. „A co tenhle?“

O dva lidi dál od Cory na skupinové fotce stál Roger Gorman. Tohle byl ten kluk, do jehož party se Cora vetře na letní jazykové škole jen proto, aby ho dala dohromady se svou kamarádkou. Tohle byl ten kluk, kterého Roisin políbí na diskotéce poslední večer po třech srdcervoucích týdnech, v nichž dospěje k závěru, že Roger ani netuší o její existenci. Tohle byl ten kluk, s nímž Roisin následujícího léta přijde o panenství, s nímž bude chodit celou vysokou a se kterým se potom přestěhuje do centra Londýna.

Když se Roisin a Roger rozešli, Cora byla nešťastná. Doufala, že její první úspěch s dohazováním bude i největší, a příhodu s fotoalbem si schovávala pro svůj svatební proslov. Ovšem protože Roisin zůstala sama, znamenalo to, že hledala spolubydlící, a to bylo před rokem a přesně v době, kdy se Cora potřebovala přestěhovat do městské části Finsbury Park, aby byla blíž matce. A tak teď Cora bydlela s Roisin nad nonstop saunou na Seven Sisters Road. Co přesně se v tom pochybném celonočním podniku odehrávalo, bylo záhadou, ale ony díky tomu nemusely vůbec zapínat topení. Třetí spolubydlící, Mary, tam žila nejdéle. Coře připadala stejnou měrou fascinující a nudná. Mary si zaplatila program na hubnutí a shodila pětadvacet kilo. Během té doby se nezajímala o nic jiného než o jídlo. Vařila si složitá nízkotučná jídla a jedla je v jednu v noci před televizí, ve které běžel nepřetržitý proud pořadů dštících síru na obezitu. Za obzvlášť pikantní Cora považovala skutečnost, že Mary byla praktická lékařka.

Roisin už přibližně měsíc chodila s někým novým – i tentokrát díky Coře. Jednoho večera o Vánocích si obě kamarádky vyrazily do baru *Dolphin*. Když stály na přečpaném parketu, Roisin si postěžovala, jak je v londýnských hospodách těžké si s někým, *s kýmkoli* popovídat. „Kde jsou oplzlosti? Kde jsou opilecké řeči?“ křičela Roisin silným dublinským přízvukem rozeznatelným i přes hlasitou hudbu. „Podívej se na ně, jak se všichni drží svojí party. Zapomeň na třídní systém, Coro, největší bariéru v anglické společnosti máš přímo před očima.“

Cora neodpověděla a místo toho si zula levou botu a hodila ji doprostřed parketu. Když se pro ni obě ženy

vydaly, našly udiveného muže, jak si prohlíží botu, která ho praštila přímo do hrudníku. Cora létající botu popadla, odešla a vysvětlování nechala na Roisin. Od té doby vídala Cora prince Krasoň skoro každou sobotu ráno, když odcházel z pokoje její nejlepší kamarádky. „Hozená bota“ byla jednou z Cořiných oblíbených taktik. Představovala si, že je to něco jako chycená kytice na svatbě, jen s menším závazkem.

Cora to Roisin přála. Byla šťastná, že se děje něco vzrušujícího – a že se to netýká jí. Ale když brzy ráno v polospánku slychala, jak princ Krasoň odemyká a odchází z bytu, její minulost na chvíli vstoupila do přítomnosti a zvuk zavíraných dveří ji vytrhl ze spánku se sevřeným žaludkem. Pokaždé, a mohla se sebevíc uklidňovat, že je nad saunou v Londýně, a ne v tom čtyřpatrovém domě bez výtahu v Berlíně, věděla, že už nemá šanci usnout. Cora věděla, že to není *on*, že neodchází, beze slova, ale s dostatečným hlukem, takže jí to nemohlo uniknout, ale stejně nedovedla myslet na nic jiného než na Friedricha.

Při každé návštěvě u matky přišla řeč na Roisin. Sheila mluvila o kamarádce své dcery jako o „soli země“, což byla její největší pochvala, kterou si obvykle vyhrazovala pro ostatní vystěhovalce ze své rodné země.

„A vídá se s někým?“ zeptala se Sheila onoho pondělního večera, když jim Cora oběma uvařila čaj a otevřela balení sušenek Sainsbury. Matka právě přesazovala květiny, když Cora přišla, a na stole skoro nezbyvalo na hrnky místo. Sheila vyrostla na venkově a od té doby se obklopovala zelení. Cora odsunula stranou květináč s rozrostlou kapradinou.

„Ano,“ odpověděla Cora a nejméně potřetí převy-

právěla matce příhodu s botou. Sheila se zasmála a pak položila nevyhnutelnou otázku na milostný život své dcery.

„Nepotkala jsem nikoho, kdo by stál za řeč.“ Připravená odpověď.

„Víš, Tom má syna v tvém věku –“

Cora ji zarazila. Tom byl Sheilin přítel z výzkumného střediska. Taky byl Ir a v padesátých letech přišel do Lutonu jako stavební dělník. Měl Alzheimeru v pokročilejším stavu, ale Sheila mu přesto dál vyprávěla o irské politice a sportu.

„Mami, jsem v pohodě. Vážně. Nepotřebuju pomoc. Jen si dávám menší pauzu.“

„Já vím, já vím, a myslím, že je to velmi rozumné. Ale je to už víc než rok, co ses rozešla s tím, jak se jmenoval. Ten, co nikdy –“

„Je to osm měsíců.“

„Osm měsíců, ovšem. Já vím, čím sis prošla, vím to moc dobře, zlatíčko, ale *ty zase víš*, že všichni muži nejsou stejní a všichni se musíme vrátit do, do –“ Sheila zvedla dlaně a Cora věděla, že to slovo už nepřijde.

„Že musím jít dál?“

Matka se rozhlédla. „Tak brzy?“

Cora se k Sheile obracela o pomoc, kdykoli se něco pokazilo. Maeve byla odjakživa nezávislejší a Cian si žil ve svém vlastním světě. Ale Cora si s matkou byla blízká. Když Cora odjela na školu do Německa a začalo se jí stýskat, matka jí poslala mobilní telefon (pašeráci!) a v noci si povídaly pod dekou. Se Sheilou se Cora radila, když si vybírala vysokou školu, a byla to matka, komu Cora jednou brzy ráno zavolala z Německa v slzách, když ji to neustálé trápení a nejistota nakonec

zlomily. Sheila jí zajistila letenku na týž den a při odpoledním čaji už dcera plakala matce v náruči, zatímco polovina jejích věcí zůstala v Berlíně, kde je používal její bývalý přítel, i když je všechny koupila ona.

Ale teď matku zrazoval mozek a Cora se připravovala na den, kdy už si Sheila nevzpomene na nic z toho, co udělala pro svou dceru. *Musíš na to být připravená*, domlouvala si Cora. *Je čas dospět*. Cora se bála říkat matce nové informace, aby nevytěsnily starší a důležitější vzpomínky. Logicky věděla, že takhle to nefunguje – doktoři jí vysvětlili rozdíl mezi krátkodobou a dlouhodobou pamětí –, ale stejně měla chuť natáhnout matce přes hlavu vlněnou čepici, aby jí umírající nervové buňky nemohly unikat ušima.

Sheilina paměť se začala zhoršovat před rokem, což se zprvu projevovalo obyčejnými věcmi, jako jsou ztracené klíče nebo zapomenutá hesla. Jednou večer přišla Maeve na večeři a matka si nemohla vzpomenout, jak rozložit stůl, který měla od svatby. Nejprve to diagnostikovali jako stres, potom jako demenci a nakonec jako časný nástup Alzheimerovy choroby. Sheila odešla z domova do celodenní péče dávno předtím, než to podle lékařů bylo nutné. „Nechci být přítěž pro svoje děti,“ zopakovala každému z nich v den, kdy podepsala smlouvy k prodeji domu. Ale zbytku svého života se vzdát nechtěla, a tak místo aby šla do domova důchodců, zapsala se do malého vědeckého zařízení, v němž se prováděl celoevropský výzkum Alzheimerovy choroby. Její slovní zásoba i krátkodobá paměť se zhoršovaly, ale jména svých dětí a přátel si pamatovala dokonale a vyptávala se jich stejně jako dřív.

Coru někdy napadalo, že Sheila možná Alzheimerem

vůbec netrpí a jenom se zbavuje nepodstatností, aby si udělala místo v hlavě. Ale pokaždé když ze zařízení odcházela, Cora vídala jeho ostatní obyvatele, u nichž projevy nemoci nešlo přehlédnout; jednou viděla ženu křičící na své děti, protože si nemohla vzpomenout, kdy se naposledy sprchovala, a muže, který dřív bydlel vedle Sheily, ale přesunuli ho do pokoje v přízemí poté, co začal trpět inkontinencí.

„Mohly bychom změnit téma?“ poprosila Cora, vzala si další sušenku z balení a přelomila ji napůl.

„Ovšem,“ odpověděla matka. „Cokoli si moje beruška bude přát. Dáme si ještě čaj?“

Cora se zvedla, aby dala vařit vodu, a otevřela skříňku s nálepkou, na níž bylo tlustými černými písmeny napsáno HRNKY. Uvažovala, jak dlouho asi Sheila zůstane konvice. Tomovi ji odnesli z pokoje o Vánocích. Cora došla do lednice pro mléko. Na dveřích byla přilepená další cedulka a na ní matčíným úhledným písmem stálo: *U příborů dopis pro Coru.*

„Mami?“ ozvala se a odlepila cedulku ze dveří. „Ty pro mě máš nějaký dopis?“

„Dopis? Aha, už vím!“ rozpomněla se Sheila a žlutou cedulku si od ní vzala. „Napsala jsem si to, abych na to nezapomněla. Věděla jsi, že někdy zapomínám?“

„To není vtipné.“

„Á, ale když se nebudeš smát, budeš brečet.“ Sheila se zvedla ze židle a nasadila si brýle, které měla pověšené na krku. Otevřela vrchní zásuvku – tu s nápisem PŘÍBORY – a vytáhla z ní obálku. „Tady. Tenhle je pro tebe. Maeve už ten svůj dostala a jeden mám i pro tvého bratra.“

„Co v něm je?“

„Je to – no, je to dopis ode mě pro tebe.“ Sheila se znovu posadila a zamíchala si do horkého čaje mléko. „Až přijde den, kdy si nevzpomenu na tvoje jméno...“ Vztáhla ke Coře ruku. „Je mi při tom pomyslení zle od žaludku, ale jednoho dne se to stane, takže...“

„Mami.“

„A až na to dojde, tak o mě přijdeš. A musíš mě nechat jít. Myslím to vážně, Coro.“ Sheila postavila hrnek mezi květináče a složila ruce do klína. „Protože až zmizí tahle moje část, tak už zbudou jenom slabé kosti a vrásčitá kůže. Ale zůstane ti tenhle dopis. Není to nic moc, jen pár slov na papíře, ale nikdo ti je nevezme a možná ti připomenou, kým jsem byla, a zase mě uvidíš takovou, jaká jsem doopravdy, a ne jen jako tu neschopnou trosku, která bude ležet v posteli před tebou a už si nebude ani pamatovat, jak si má otřít ucintanou bradu.“

„Mami –“

„O nic víc nejde, Coro. Ale neposmívej se mému pravopisu. Dobře?“

„Dobře.“

„Tak, to bychom měly. A teď chci slyšet všechno o tvojí práci.“

Pokoj se s ní začal točit, ale Cora se rychle vzpamatovala. *Zadrž to v sobě. Nech to na později.* Převyprávěla matce všechny novinky z uplynulého dne i celého týdne a všechno ostatní prozatím vytěsnila z hlavy. Řekla Sheile o Joan a holubech, o tom, že jeden Sheilin bývalý kolega oznámil odchod do důchodu a že aerolinky dočasně posílily personál. Zbytek si nechávala pro sebe.

„A jak se má ta tvá kamarádka? Ta droboučká milá dívka, co přinesla květiny?“

„Nancy. Má se dobře. Dneska s ní letěly celkem tři celebrity, což je nejspíš rekord. A říkala mi – znáš Raye z detekční kontroly zavazadel?“

„A měla bych?“

„Ano, mami. Pracovala jsi s ním roky.“

„Určitě?“

„Na letišti, Heathrow. Ray? Velký Ray?“ Což byla nešťastná, a navíc zbytečná přezdívka vzhledem k tomu, že na Heathrow nepracoval jiný Ray, od kterého by ho bylo třeba odlišit.

„Už to mám! Velký Ray. Proč jsi neřekla jen tohle?“

„To jsem měla, máš pravdu. Promiň, mami. No, tak toho vybrali jako jednoho ze soutěžících v další sérii fitness reality show *Utkej se s tukem*. Když Nancy dnes odpoledne procházela kolem bezpečnostní kontroly, oslavovali to rozinkovými koláčky Eccles – asi posledními, které si Ray v dohledné době dá.“ Nancy jí tuhle novinku sdělila, když jí končila směna, a Cora tu reality show znala, protože to byla jedna z Maryiných oblíbených. Sedm „závodníků“ s nadváhou v ní dostalo jídelníček a cvičební plán upravený na míru. A diváci si měli vybrat závodníka, ve kterém se nejvíc poznávali, a postupovat spolu s ním. V Británii to byl hit, ale každotýdenní vážení, na které se soutěžící museli vmáchnout do plavek, do nichž chtěli do konce série zhubnout, připadalo Coře kruté. Nancy byla nicméně z celé show na větvi. Na Heathrow se měl další den objevit celý štáb, aby „natočil Rayův medailonek“.

„No, tak to Velkému Rayovi přeju,“ uzavřela Sheila a pořádně si zívla, což si zvykla dělat od chvíle, kdy usoudila, že když se jí zkrátí délka života, už si nemusí brát servítky.

„Fajn, tak já půjdu. Zítřa mám zase dlouhou směnu – začínám v šest ráno.“

„Tak dlouhou směnu jsem už dlouho neměla.“

Cora si vzala kabát a tašku, dopis od Sheily si zastrčila do přední kapsy a políbila matku na čelo.

„Mami...“

„Měj se, zlatíčko. A vyspi se. Vypadáš unaveně.“

„Měj se, mami.“

Cora za sebou zavřela dveře a prošla hlavní chodbou. Zamávala na sestru na noční směně, která v odpověď zvedla ruku.

Venku začínalo mrznout a Cora vytáhla z tašky šálu. Extrémy v počasí měly vždycky ráda, protože to znamenalo, že se něco děje. Ale teď se zdálo, jako by se jednotlivá období měnila moc rychle: léto, podzim a najednou byla zima. Celé se to urychlovalo, a Cora si přitom nepřála nic jiného, než aby všechno zůstalo stejné.

Absolvovala sedmiminutovou procházku k bytu, vyšla tři poschodí a popřála dobrou noc Roisin a Mary, které zaujatě sledovaly opakování dílů *Británie peče*.

Jakmile byla v posteli, vytáhla z tašky obálku a obrátila ji v rukách. Byla lehká. Třeba ji nikdy nebude muset otevřít. To bylo nepravděpodobné, to věděla, jasně že to věděla, ale možné je přece všechno.

Otevřela prádelník vedle postele a obálku strčila pod skicák a hromadu úctenek. Z vršku hromádky vzala svou výsledkovou tabulku. Nastavila vícebarevnou propisku na zelenou a odškrtnla si další úspěch u letu „Londýn–Edinburgh“. S vyplňováním tabulky si ráda dávala načas a vychutnávala si každý další přírůstek. Teď už byla celkem plná a Cora si s uspokojením všimla, že je na ní skoro tolik zelené jako červené a žluté. Ta posled-

ní barva znamenala „nejasné“. Cora vyhnala z hlavy všechno ostatní a ve tmě se uvelebila v posteli. Zelené značky jí poskakovaly na spodní straně víček a ona usínala s přáním, aby jí všechny ty úspěchy prosákly do snů.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Jestli ten krám okamžitě nerozjedou, tak se vracím dovnitř. Copak doufají, že Rayovi ten velký zadek prostě odpadne mrazem?“

Joan mrmlala do flísem zatepleného límce vlněného kabátu a Cora ji objala, jak se tam tak choulily u vchodu na letiště.

„No co to tam provádějí?“ durdila se Joan. „To dá tolik práce zapnout jednu pitomou kameru?“

Pár metrů od nich čtyřčlenný štáb zíral do monitoru pod kamerou připevněnou na stativu. Co chvíli některý z nich pooděšel, udělal malé kolečko kolem vybavení a vrátil se za všeobecného kroucení hlavou. Natáčení mělo začít už před dvaceti minutami, a pokud se brzy nerozběhne, Cora s Joan se budou muset vrátit ke svým přepážkám.

Ray se k nim došoural, ze všeho toho rozruchu očividně trochu nespůj. Šedivé vlasy měl sčesané ke straně a nagelované, aby držely tvar, a jeho uniforma zářila čistotou. Coře připomínal malého chlapečka v první školní den.

„Vypadáš skvěle,“ pochválila ho, aniž pustila Joan. „Vážně ti to sekne.“

„Má pravdu, Rayi. Jsi fešák.“

„Abych řekl pravdu, jsem trochu nervózní,“ řekl